

“Ο Ιερός Χρυσόστομος περί της ομοφυλοφιλίας”: Ο Μητροπολίτης Μάνης αναλύει την επικαιρότητα του θέματος μέσα από την σοφία των Πατέρων

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μάνης](#)

Την Πατερική Γραμματεία χρησιμοποιεί για να αναδείξει το ζήτημα της ομοφυλοφιλίας και τα περί αυτού λεγόμενα το τελευταίο διάστημα, ο [Μητροπολίτης Μάνης κ. Χρυσόστομος](#) . Ο Σεβασμιώτατος στο άρθρο του με τίτλο: “Ο Ιερός Χρυσόστομος περί τῆς ὁμοφυλοφιλίας (Συμβολή στήν ἐπικαιρότητα τοῦ θέματος)”, καταθέτει τις απόψεις του

μεγάλου Πατέρα της Εκκλησίας μας για το ζήτημα.

Σε μια χρονική περίοδο όπου οι συζητήσεις για τον λεγόμενο γάμο των ομοφύλων βρίσκονται σε υψηλό τόνο από την πλευρά της Εκκλησίας, ο Μητροπολίτης κ. Χρυσόστομος, με την δόκιμη θεολογική του πένα, επιλέγει να δώσει απαντήσεις μέσα από την σοφία των Πατέρων. Και αυτό όπως εξηγεί ο ίδιος, “γιατί οι Πατέρες, δεν αποτελούν μία νεκρά παρακαταθήκη, ούτε είναι εκτός πραγματικότητας. Είναι κατ’ εξοχήν ερμηνείς του πνεύματος των θείων Γραφών, αλλά και σπουδαίοι μελετητές του ανθρωπίνου όντος”.

Από τους μεγάλους Έλληνες Πατέρες, ο σοφός και θεοφόρος Πατήρ της Εκκλησίας ο Χρυσορρήμων Ιωάννης, δεν θα μπορούσε να σιωπήσει για το ζήτημα της ομοφυλοφιλίας, καθ’ ότι και άριστος ερμηνευτής της Αγίας Γραφής υπήρξε και της αρετής και του ήθους πρότυπον, αναδείχθηκε στην εποχή του.

Καταλήγοντας, ο Σεβασμιώτατος κ. Χρυσόστομος, παραθέτει το εξής συμπέρασμα: “Σαφώς, συνεπώς, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὁμιλεῖ γιὰ ἁμαρτία, γιὰ πάθος ἀτιμίας, γιὰ ἀνατροπή τῶν φυσικῶν νόμων ἀλλὰ καί γιὰ «ὑπόμνηση», μία διαθήκη τρόπον τινά, ὡς ὑπενθύμιση στίς ἐπόμενες γενιές, τῆς καταστροφῆς, οὕτως ὥστε νά μή τύχουν καί αὐτές, τῆς τιμωρίας. Γράφει πολύ χαρακτηριστικά: «Ἐπειδή γάρ ἀνέτρεψαν τούς τῆς φύσεως νόμους καί ξένας καί παρανόμους ἐπενόησαν μίξεις, διὰ τοῦτο ξένον τιμωρίας τόν τρόπον ἐπήγαγε, (ὁ Θεός ἐπέβαλε νέον τρόπον τιμωρίας ἀπ’ ἐκεῖνον τοῦ κατακλυσμοῦ) διὰ τήν ἐκείνων παρανομίαν, καί τῆς γῆς τήν γαστέρα πηρώσας, καί καταλιπὼν ὑπόμνημα διηνεκές ταῖς μετὰ ταῦτα γενεαῖς, ὥστε μή τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν, ἵνα μή τοῖς αὐτοῖς περιπέσωσι» (ὅπ. παρ. σελ. 30-32). Γι’ αὐτό καί στή συνέχεια ὁ Ἱ. Χρυσόστομος, παρακαλεῖ καί συμβουλεύει: «Δι’ ὅ, παρακαλῶ, ἐξ ὧν ἕτεροι τήν δίκην ἔδοσαν, ἡμεῖς σωφρονιζόμεθα» (ὅπ. παρ. 32). Δηλαδή, σᾶς παρακαλῶ νά συνετιζόμεθα ἀπ’ ὅλα αὐτά, γιὰ τά ὅποια, ἄλλοι τιμωρήθηκαν.--- Ἔτσι ἐρμηνεύει τήν ἁμαρτία αὕτη ὁ Ἱερός Πατήρ, ὁ «Οἰκουμενικός Διδάσκαλος» κατὰ τόν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον Β’ καί ὁ «τρισμακάριστος ἄνθρωπος» κατὰ τόν Μ. Φώτιον καί ἀσφαλῶς, «ὁ νοῶν νοεῖτω»”.

Αναλυτικά το άρθρο του Σεβασμιωτάτου:

Ἀξίζει γιά τό θέμα τῆς ὁμοφυλοφιλίας ν' ἀκούσουμε τί λέγουν καί ν' ἀναγνώσουμε τί γράφουν οἱ σοφοί καί θεοφόροι ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο, γιατί οἱ Πατέρες, δέν ἀποτελοῦν μία νεκρά παρακαταθήκη, οὔτε εἶναι ἐκτὸς πραγματικότητος. Εἶναι κατ' ἐξοχήν ἐρμηνεῖς τοῦ πνεύματος τῶν θείων Γραφῶν, ἀλλά καί σπουδαῖοι μελετητές τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος. Τῷ ὄντι, ὡς γνῶστες τῆς θύραθεν παιδείας καί τῆς χριστιανικῆς γραμματείας ἀσχολήθηκαν μέ τόν ἄνθρωπο, τήν ἀρετή καί τήν κακία καί κυριολεκτικά πόνεσαν γιά τά ἀνθρώπινα καί μόχθησαν γι' αὐτά καί ἀγωνίστηκαν γιά τήν τελειότητα τοῦ ἀνθρώπινου βίου μέ ἀπώτερο σκοπό τήν αἰωνιότητα.

Ἔτσι ἀπό τούς μεγάλους Ἑλληνες Πατέρες, ὁ σοφός καί θεοφόρος Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας ὁ Χρυσορρήμων Ἰωάννης, δέν θά μπορούσε νά σιωπήσει γιά τό ζήτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας, καθ' ὅτι καί ἄριστος ἐρμηνευτής τῆς Ἀγίας Γραφῆς ὑπῆρξε καί τῆς ἀρετῆς καί τοῦ ἡθους πρότυπον, ἀναδειχθῆκε στήν ἐποχή του. Ἦταν μέγας ἀνὴρ, σπουδαῖος «ἐς τά μάλιστα τόν βίον θεσπέσιος καί λέγειν δεινός». Ἀλλ' ὀφείλουμε ἐπίσης νά ἐπισημάνουμε, ὅτι ἂν καί ἔζησε τόν 4ο αἰῶνα, ἐν τούτοις, ὁ λόγος του καί ἡ γραφίδα του διακρίνονται ἀπό διαχρονικότητα, γιατί ἀκριβῶς ἀφοροῦν τόν ὅλο ἄνθρωπο καί τόν βίο του, τήν σχέση του μέ τό Θεό καί τόν ἑαυτό του. Συγκεκριμένα, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, στήν πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή τοῦ Ἀπ. Παύλου, τήν πλέον θεολογική, ἀφιερώνει 33 ὁμιλίες πού ἐκφωνήθηκαν στήν Ἀντιόχεια. Συγκεκριμένα στίς Ὅμιλίες του Γ', Δ' καί Ε' ἀναφέρεται στήν ὀργή τοῦ Θεοῦ ἐναντίον τῶν ἀσεβῶν εἰδωλολατρῶν.

Εἰδικότερα, στήν Γ' Ὅμιλία του ἐρμηνεύει ἀπό τό Α' κεφάλαιο τῆς πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή τοῦ Ἀποστόλου τούς στίχους 8-17 καί ὑπογραμμίζει ὅτι ὀφείλουμε νά δεχόμεθα μέ πίστη τά τοῦ Θεοῦ καί νά μὴν ζητοῦμε τόν λόγο γιά τίς θεῖες ἐντολές.

Ἡ ἐντολή τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐντολή. Ἔτσι εἶναι. Τό δημιούργημα δέν θά πεῖ στόν Δημιουργό, γιατί μέ δημιούργησες ἔτσι; Ὅπως ἀναφέρει ὁ Ἀπ. Παῦλος: «Ὡ ἄνθρωπε, σύ ποῖός εἶσαι, ὁ ὁποῖος συζητεῖς καί ἀντιλέγεις πρὸς τόν Θεόν; «Μήπως εἶναι δυνατόν ποτέ τό πῆλινον ἄγγειον νά πῇ εἰς τόν ἄγγειοπλάστην πού τό ἔπλασε: διατί μέ ἔκαμες ἔτσι;». Ἡ μήπως ὁ κεραμοποιός δέν εἶναι κύριος καί ἐξουσιαστής εἰς τόν πηλόν του, ὥστε νά κάμῃ ἀπό τό αὐτό φύραμα ἄλλο μὲν σκεῦος διὰ χρήσιν τιμητικήν καί ἄλλο διὰ χρήσιν εὐτελεῖ;» (Ρωμ. 9, 20-21). Λέγει δέ ὁ ἱ. Χρυσόστομος ὅτι δέν πρέπει νά ἐξετάζουμε τήν προσταγή τοῦ Κυρίου, «τό τοῦ Δεσπότης τό πρόσταγμα» (Πρὸς Ρωμαίους ὁμιλία Γ', ΕΠΕ 16 Β, σ. 360), ἀλλά ὀφείλουμε «νά ὑποχωροῦμε στό ἀκατάληπτο τῆς πρόνοιᾶς Του καί νά μὴ ζητᾶμε ποτέ εὐθύνες ἀπό τό Θεό γι' αὐτά πού γίνονται καί ἂν ἀκόμη αὐτά (πού γίνονται) φαίνονται νά ἐνοχλοῦν πολλούς» (ὅπ. παρ. 361-363). Καί πάλιν ὑπογραμμίζει τήν θέση αὐτή ὁ ἱερός πατήρ λέγοντας: «Μηδέποτε τῶν ἐπιταγμάτων τοῦ Θεοῦ λόγον ἀπαιτεῖν, ἀλλ' εἴκειν καί πείθεσθε μόνον» (ὅπ. παρ. 378), δηλ. νά μὴ ζητοῦμε ποτέ λόγο γιά τίς προσταγές τοῦ Θεοῦ ἀλλά νά ὑποχωροῦμε καί μόνο νά ὑπακούουμε.

Στίς Δ' καί Ε' Ὅμιλίες του, ὅπου ἐρμηνεύει τούς στίχους 18-27 κεφαλαίου Α' τῆς πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολῆς στρέφεται κατὰ τῶν εἰδωλολατρῶν καί κάμνει λόγο γιά τήν ἀνεξικακία, προτρέπει σέ ἐγκράτεια ἀπό τά πάθη καί εἰδικότερα, ἐρμηνεύοντας τούς στίχους 26-27 ἀναφέρεται στίς παρά φύση σαρκικές σχέσεις ἀνδρῶν καί γυναικῶν, δηλαδή γιά τήν ὁμοφυλοφιλία.

Συγκεκριμένα, στήν Ε' ὁμιλία του ἐρμηνεύει τούς στίχους τοῦ Ἀποστόλου: «Διὰ τοῦτο παρέδωκεν αὐτούς ὁ Θεός εἰς πάθη ἀτιμίας. Αἱ τε γάρ θήλειαι αὐτῶν μετήλλαξαν τήν φυσικήν χρήσιν εἰς τήν παρά φύσιν, ὁμοίως δέ καί οἱ ἄρσενες

ἀφέντες τήν φυσικήν χρήσιν τῆς θηλείας ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τήν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι καί τήν ἀντιμισθίαν ἣν ἔδει τῆς πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες» (Ρωμ. 1, 26-27).

Λέγει, δηλαδή, ὁ Ἀπ. Παῦλος γιά τούς εἰδωλολάτρεις, ὅτι ἀκριβῶς ἐπειδὴ λάτρευσαν ψευδεῖς καί φαύλους θεούς, παρεχώρησε ὁ Θεός νά παραδοθοῦν καί ὑποδουλωθοῦν σέ ἐξευτελιστικά πάθη. Διότι καί οἱ γυναῖκες των (χωρίς νά ἐντραποῦν καί σεβασθοῦν οὔτε τόν ἑαυτόν τους) ἄλλαξαν τήν φυσική χρήση τοῦ φύλου τους στήν παρά φύση καί ἐξετράπησαν σέ ἀκατονόμαστες πράξεις. Κατά παρόμοιο τρόπο καί οἱ ἄρρενες ἀφῆκαν τήν φυσική σχέση καί χρήση τῆς γυναικός καί ἐφλογίσθησαν στίς ἐμπαθεῖς ὀρέξεις μεταξύ τους, ὥστε ἄνδρες εἰς ἄνδρας νά ἐνεργοῦν ἀναίσχυντες καί ἐξευτελιστικές πράξεις καί νά λαμβάνουν τόν μισθόν, πού τούς ἔπρεπε γιά τήν πλάνην τους, ἀπό τόν ἴδιον τόν ἑαυτό τους.

*

Ἑρμηνεύοντας τούς στίχους αὐτούς (26 καί 27), ὁ ἱ. Χρυσόστομος ὑπογραμμίζει, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τῆς φυσικῆς χρήσεως τοῦ φύλου στήν παρά φύσιν εἶναι «πάθος ἀτιμίας», ὅπως τό γράφει ὁ Ἀπ. Παῦλος. Αὐτοί, συνεχίζει ὁ ἱ. Πατήρ, πού κάμνουν αὐτά τά «ἄτιμα πάθη» ἔχουν φθάσει σέ μία ἀλλόκοτη λύσσα, «πρός τήν ἀλλόκοτον ταύτην λύσσαν ἐξώκειλαν», καθ' ὅτι ἄφησαν τήν φυσική ἀπόλαυση καί ἦλθαν στήν παρά φύση καί ἔχουν προσβάλλει καί τήν ἴδια τή φύση. Προχωρεῖ ἀκόμα περισσότερο καί χρησιμοποιεῖ ὁ Ἀπ. Παῦλος, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ ἱ. Χρυσόστομος, εἰδικές λέξεις γιά τό πάθος αὐτό. Λέγει: «Ἐξεκαύθησαν ἐν τῇ ὀρέξει αὐτῶν εἰς ἀλλήλους» (στίχ. 27). Σχολιάζει ὁ Χρυσόστομος: «Πρόσεχε ὅμως πῶς καί μέ ἔμφαση χρησιμοποιεῖ τίς λέξεις. Γιατί δέν εἶπε, ὅτι ἀγάπησαν καί ἐπιθύμησαν ὁ ἕνας τόν ἄλλο, ἀλλά, «Κάηκαν ἀπό ἐπιθυμία μεταξύ τους». Βλέπεις ὅτι τό πᾶν τῆς ἐπιθυμίας προέρχεται ἀπό τήν πλεονεξία, ἐπειδὴ δέν ἀνέχεται νά μένει μέσα στά δικά της ὅρια. Γιατί, καθετί πού ξεπερνᾷ τούς νόμους πού ὅρισε ὁ Θεός, ἐπιθυμεῖ πράγματα ἀλλόκοτα καί ὄχι τά νόμιμα. Ὅπως λοιπόν πολλοί..., ὅταν διψοῦν ὑπερβολικά, ἐπιθυμοῦν πολλές φορές καί βοῦρκο, ἔτσι καί ἐκεῖνοι ἔπесαν στόν παράνομο αὐτόν ἔρωτα. Ἐάν ὅμως ἐρωτᾷς, καί ἀπό ποῦ προέρχεται ἡ δύναμη αὐτῆ τῆς ἐπιθυμίας; Ἡ ἀπάντηση εἶναι: Ἀπό τήν ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ. Καί ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ Θεοῦ ἀπό ποῦ; Ἀπό τήν παρανομία αὐτῶν πού τόν ἐγκατέλειψαν, «Κάνοντας ἄνδρες μέ ἄνδρες τήν ἀσχημοσύνη».

Μή νομίσεις λοιπόν, λέγει, ἐπειδὴ ἄκουσες πῶς κάηκαν, ὅτι ἡ ἀρρώστια ὀφείλεται μόνο στήν ἐπιθυμία, γιατί πραγματικά τό περισσότερο μέρος ὀφείλεται στήν ἀδιαφορία τους, πού ἄναψε καί τήν ἐπιθυμία. Γι' αὐτό δέν εἶπε, παρασυρόμενοι ἢ κυριευόμενοι, πρᾶγμα πού λέγει ἄλλοῦ, ἀλλά τί; «Κατεργαζόμενοι (=κάνοντας). Θεώρησαν δέ, ἔργο τήν ἁμαρτία, καί ὄχι ἀπλά ἔργο, ἀλλά καί φροντισμένο»

(Ὁμιλία Ε', σ. 413). Σχολιάζει ακόμη τὴν λέξη «ἀσχημοσύνη» λέγοντας: «Καὶ δὲν εἶπε (= ὁ Παῦλος) ἐπιθυμία, ἀλλ' ἀσχημοσύνη μέ κυριολεκτική σημασία. Γιατί πραγματικά καὶ τὴν φύση ντρόπιασαν καὶ τοὺς νόμους καταπάτησαν. Μέ ἔμφαση λέγει: «Καὶ τὴν φύσιν ἥσχυναν καὶ τοὺς νόμους ἐπάτησαν». Δηλ. ὁμιλεῖ γιὰ ντροπή καὶ παράβαση. Ἡ ὁμοφυλοφιλία κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον ἀποτελεῖ αἰσχὺνη τῆς φύσεως καὶ καταπάτηση τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ. Ὁ δὲ Ἰ. Χρυσόστομος λέγει ὅτι ἀποτελεῖ καὶ τὴν ἐσχάτη καὶ βδελυρωτάτη μορφή πορνείας. Τονίζει: «Τοσοῦτων πορνείας χείρων» (Ὁμιλία Ε', σελ. 416). Διότι ἡ πορνεία λέγει, «εἰ καὶ παράνομος, ἀλλὰ κατὰ φύσιν ἢ μίξις», ἐνῶ στὴν ὁμοφυλοφιλία «καὶ παράνομος καὶ παρά φύσιν» (ὅπ. παρ. 414).

Καὶ ὁ Ἰ. Χρυσόστομος καθίσταται δριμύτερος. Χαρακτηρίζει τὴν ὁμοφυλοφιλία «δολοφονία ψυχῆς καὶ σώματος», «ὕβρι», «μανία», «προδοσία». Εἰδικότερα γράφει: «Πῶ, πῶ μανία! Πῶ, πῶ παραφροσύνη! Ἀπὸ ποῦ ἦρθε ἡ ἐπιθυμία αὐτή, πού προξένησε στὴν ἀνθρώπινη φύση τὰ κακά τῶν ἐχθρῶν, ἢ καλύτερα καὶ χειρότερα ἀπ' αὐτό τόσο, ὅσο καὶ ἡ ψυχὴ εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὸ σῶμα; Πόσο πιὸ ἀνόητοι εἴστε ἐσεῖς ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα καὶ πιὸ ἀναιδεῖς ἀπὸ τοὺς σκύλους! Γιατί πουθενά δὲν ὑπάρχει τέτοια σχέση σ' αὐτά, ἀλλὰ ἡ φύση γνωρίζει καλά τοὺς δικούς της νόμους. Ἐσεῖς ὅμως μέ τό νά φέρεστε ὑβριστικά κάνατε τό δικό σας φύλο πιὸ ἀτιμωτικό καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα» (Ὁπ. παρ. σελ. 421).

Μάλιστα, ὁ Ἰ. Χρυσόστομος ἐρμηνεύοντας τό χωρίο τοῦ Ἀπ. Παύλου «Ἀποκαλύπτεται γάρ ἡ ὀργή τοῦ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων» (Ρωμ. 1,18), θαυμάσια μᾶς συνιστᾷ νά προσέξουμε τὴν σύνεση τοῦ Ἀποστόλου. Λέγει, ὅτι ἀφοῦ εἶπε γιὰ τὰ περισσότερον χρηστά ἀγαθὰ, στή συνέχεια στρέφει τὸν λόγο καὶ στὰ περισσότερον φοβερά. Μίλησε γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ συνεχίζει καὶ μέ τὴν τιμωρία. Γράφει συγκεκριμένα ὅτι «ἐπειδὴ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τίς πιὸ πολλές φορές δὲν προσελκύονται στὴν ἀρετὴ τόσο ἀπὸ τὴν ὑπόσχεση τῶν χρηστῶν ὅσο ἀπὸ τὸν φόβο τῶν δυσαρέστων, προσελκύει αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τὰ δύο. Γι' αὐτό καὶ ὁ Θεός δὲν ὑποσχέθηκε βασιλεία μόνο, ἀλλ' ἀπέιλησε καὶ τὴ γέεννα» (Πρὸς Ρωμαίους, ὁμιλία Δ', σελ. 383). Καὶ συνεχίζοντας λέγει ὅτι ἡ ἀσέβεια τῶν εἰδωλολατρῶν ἐγένετο ἡ αἰτία καὶ τῆς διαστροφῆς τῶν νόμων τῆς φύσεως. «Ξένον γάρ τρόπον παρανομίας ἐπενόησαν καὶ ἀλλοκότους καὶ ἀθέσμους τῶν μίξεων νόμους». Δηλ. ἐπενόησαν παράξενο τρόπο παρανομίας καὶ ἐφεῦρον ἀλλόκοτους καὶ ἀνεπίτρεπτους νόμους γιὰ τίς σαρκικές αὐτῶν ἐπαφές. Καὶ συνεχίζει ὅτι «καὶ τοσαύτη τῆς κακίας ἡ φορὰ, ὥς ἅπαντας τῆς λύμης ἀναπλασθῆναι πάσης καὶ μηδενίαν λοιπόν διόρθωσιν αὐτοὺς ἐπιδέχεσθαι, ἀλλ' ἀφανισμοῦ δεῖσθαι παντελοῦς» (ὅπ. παρ. σελ. 20). Ἐδῶ εἶναι ἡ δίκαιη τιμωρία.

Ἀλλ' ὁ Ἰ. Χρυσόστομος γιὰ νά βοηθήσει τοὺς συνανθρώπους του στὴ μὴ διάπραξη τῆς ὁμοφυλοφιλίας ἔρχεται καὶ ὑπενθυμίζει τὴν τιμωρία. Γράφει γιὰ τὴν

καταστροφή τῶν Σοδόμων, γιά τήν ἠθική ἀκολασία τῶν κατοίκων της σημειώνοντας ὅτι τό ἀμάρτημά τους ἦταν τόσο μεγάλο, ὥστε ὁ Θεός ἄφησε νά φανεῖ ἡ γέενα τοῦ πυρός πρίν τήν ὥρα της (ὅπ. παρ. σελ. 417-418). «Οἱ δέ παράνομοι οὗτοι οἱ κατά τήν τῶν Σοδόμων χώραν οἰκοῦντες, ἀφανισθήσονται ἅπαντες. Ὡσπερ γάρ ἡ ἀρετή σωτηρίας ὑπόθεσιν γίνεται (=γίνεται ἀφορμή σωτηρίας) ταῖς ταύτην μετιοῦσιν, οὕτως ἡ πονηρία ἀφανισμοῦ αἰτία καθίσταται» (Εἰς τήν Γένεσιν, ὁμιλία MB, 18).

*

Ἀκόμη αἰτία τῆς ὁμοφυλοφιλίας θεωρεῖ ὁ Ἱ. Χρυσόστομος τήν ἀπώλεια τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ καί τήν ἀπεμπόληση τῶν θείων ἐντολῶν. Συγκεκριμένα γράφει: «Γιά νά μή γίνει λοιπόν αὐτό (=νά γίνουμε ἀναιδεῖς) ἅς ἔχομε μπροστά μας σωστά τό φόβο τοῦ Θεοῦ. Γιατί τίποτε, πραγματικά τίποτε, δέν καταστρέφει τόν ἄνθρωπο ἔτσι, ὅπως τό νά χάσει κανεῖς αὐτή τήν ἄγκυρα, ὅπως τίποτε δέν τόν σώζει τόσο, ὅσο τό νά βλέπει κανεῖς διαρκῶς ἐκεῖ. Ἄν λοιπόν, ὅταν ἔχομε μπροστά μας κάποιον ἄνθρωπο, γινόμαστε πιό διστακτικοί, στό νά κάνουμε ἀμαρτήματα, καί πολλές φορές κοκκινίσαμε ἀπό ντροπή μπροστά καί στούς δούλους πού εἶναι πιό ἥπιοι στήν κρίση τους, καί δέν κάνουμε τίποτε τό παράλογο, σκέψου πόση ἀσφάλεια θ' ἀπολαύσουμε, ὅταν ἔχομε μπροστά μας τό Θεό. Γιατί πουθενά δέν θά μᾶς ἐπιτεθεῖ ὁ διάβολος, ὅταν συμπεριφερόμαστε ἔτσι, ἐπειδὴ θά κουράζεται ἄσκοπα. Ἐάν ὅμως μᾶς δεῖ νά περιπλανόμαστε ἔξω καί νά περιφερόμαστε χωρίς χαλινάρι παίρνοντας ἀπό μᾶς τήν ἐξουσία, θά μπορέσει παντοῦ στή συνέχεια νά μᾶς ἀποπλανήσῃ. Καί αὐτό πού παθαίνουν στήν ἀγορά οἱ ἐπιπόλαιοι ἀπό τούς δούλους πού ἐγκαταλείπουν τίς ἀναγκαῖες ὑπηρεσίες, γιά τίς ὁποῖες τούς ἔστειλαν οἱ κύριοί τους, καί ἀφοσιώνονται ἄσκοπα καί χωρίς λόγο στούς περαστικούς καί σπαταλοῦν ἐκεῖ τόν ἐλεύθερο χρόνο τους, τό ἴδιο παθαίνουμε καί ἐμεῖς, ὅταν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ» (Πρός Ρωμαίους, ὁμιλία Ε', σελ. 421-423).

Μάλιστα ο Ι. Χρυσόστομος επισημαίνει ότι αυτό τό πάθος είναι έργο του διαβόλου, ο οποίος ανοίγει ένα πόλεμο κατά του άνδρός και τής γυναικός και τής διαιωνίσεως του ανθρωπίνου γένους. Γράφει: «Καί πρόσεξε πώς γίνεται μεγάλη σύγχυση και από τά δύο μέρη. Γιατί δέν πήγε μόνο τό κεφάλι κάτω, αλλά και τά πόδια πάνω, και έγιναν έχθροί του έαυτού τους και μεταξύ τους, κάνοντας κάποια φοβερή μάχη πιο παράνομη από κάθε έμφύλιο πόλεμο και πολύμορφη και πολύτροπη... Έπρεπε οί δύο νά είναι ένα, έννοω τή γυναίκα και τόν άνδρα «Γιατί θά είναι», λέγει, «οί δύο ένα σωμα». Τό έκανε αυτό ή έπιθυμία τής συνουσίας και ένωνε τά φύλα μεταξύ τους. Καταστρέφοντας όμως αυτή τήν έπιθυμία ο διάβολος και μεταφέροντας αυτή σ' άλλο τρόπο, ξεχώρισε έτσι τά φύλα μεταξύ τους, και έκαμε τό ένα νά γίνει δύο μέρη, αντίθετα μέ τό νόμο του Θεού. Γιατί αυτός (δηλαδή ο Θεός), λέγει, «θά είναι οί δύο μία σάρκα», ένω ο διάβολος χώρισε τή μία στα δύο (όπ. παρ. 411 έπ.).

Έπειτα ο Ι. Χρυσόστομος δέν άγνοεί ότι στην άρχαία Ελλάδα υπήρχε τό φαινόμενο αυτό τής όμοφυλοφιλίας και ειδικότερα γράφει και για τήν κατάσταση αυτή τά εξής: «Άλλ' όμως δέ θεώρησαν πώς τό πράγμα αυτό είναι άσχημοσύνη, άλλ' έπειδή τό θαύμασαν σάν σεμνό και ανώτερο από τό άξίωμα των δούλων, τό επέτρεψαν στους έλεύθερους πολίτες. Και πολλά βιβλία των φιλοσόφων θά μπορούσε νά βρεΐ κανείς νά είναι γεμάτα από τήν άρρώστια αυτή. Όμως δέ λέμε πώς γι' αυτό είναι νόμιμο τό πράγμα, αλλά πώς και αυτοί πού δέχθηκαν τό νόμο αυτό είναι δυστυχημένοι και άξιοι για πολλά δάκρυα (όπ. παρ. σελ. 415 έπ.). Όμιλεί ο Ι. Χρυσόστομος όχι μόνο για νόσο και παρανομία, αλλά για δυστυχία των ανθρώπων αυτών πού μετέρχονται τό πάθος αυτό, «δακρύων άξιους είναι πολλών» (όπ. παρ. σελ. 417).

Ὡστόσο δέν δείχνει κακία ὁ Ἰ. Χρυσόστομος πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἁμαρτάνοντας μέ τό πάθος αὐτό. Εἶναι λέγει ἀσθενεῖς πνευματικά, πληγωμένοι ἀπό τόν διάβολο, αἰχμάλωτοι ἀπό τόν πονηρό καί χρειάζονται τήν σωτηρία. Φέρει τό παράδειγμα τοῦ Λώτ, ὁ ὁποῖος συμπεριφέρθηκε μέ πραότητα καί σωφροσύνη πρὸς τοὺς Σοδομίτες πού ἤθελαν νά διαπράξουν τήν ἁμαρτία. Καί τοὺς λέγει «Μηδαμῶς ἀδελφοί, μή πονηρεύσησθε» (Γεν. 19,7). Σχολιάζει δέ, ἐν προκειμένῳ, ὁ Ἰ. Χρυσόστομος: «Ὡ τῆς τοῦ δικαίου μακροθυμίας, ὧ ταπεινοφροσύνης ὑπερβολή. Τοῦτο ἀληθῶς ἀρετή, τό μετ' ἐπεικειάς τοῖς τοιούτοις προσφέρεσθαι. Οὐδεὶς γάρ τόν νοσοῦντα θεραπεῦσαι βουλόμενος καί τόν μαινόμενον σωφρονίσαι, μετὰ θυμοῦ καί αὐστηρίας τοῦτο ποιεῖ» (Εἰς τήν Γένεσιν, ὁμιλία ΜΓ', σελ. 66). Καί συνεχίζει ὁ Ἰ. Χρυσόστομος σχολιάζοντας: «Διότι πρόσεχε πῶς ὀνομάζει ἀδελφούς ἐκείνους πού θέλουν νά διαπράττουν τάς παρανομίας αὐτοῦ τοῦ εἵδους, θέλων νά τοὺς κάνει νά νοιώσουν ἐντροπήν καί νά προσεγγίσῃ τήν συνείδησίν των καί ν' ἀπομακρύνῃ αὐτοὺς ἀπό τό μιαιρόν ἐπιχείρημά των» (ὅπ. παρ. σελ. 67).

Σαφῶς, συνεπῶς, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ὁμιλεῖ γιά ἁμαρτία, γιά πάθος ἀτιμίας, γιά ἀνατροπή τῶν φυσικῶν νόμων ἀλλά καί γιά «ὑπόμνηση», μία διαθήκη τρόπον τινα, ὡς ὑπενθύμιση στίς ἐπόμενες γενιές, τῆς καταστροφῆς, οὕτως ὥστε νά μή τύχουν καί αὐτές, τῆς τιμωρίας. Γράφει πολύ χαρακτηριστικά: «Ἐπειδή γάρ ἀνέτρεψαν τοὺς τῆς φύσεως νόμους καί ξένας καί παρανόμους ἐπενόησαν μίξεις, διὰ τοῦτο ξένον τιμωρίας τόν τρόπον ἐπήγαγε, (ὁ Θεός ἐπέβαλε νέον τρόπον τιμωρίας ἀπ' ἐκείνον τοῦ κατακλυσμοῦ) διὰ τήν ἐκείνων παρανομίαν, καί τῆς γῆς τήν γαστέρα πηρώσας, καί καταλιπὼν ὑπόμνημα διηνεκές ταῖς μετὰ ταῦτα γενεαῖς, ὥστε μή τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειρεῖν, ἵνα μή τοῖς αὐτοῖς περιπέσωσι» (ὅπ. παρ. σελ. 30-32).

Γι' αὐτό καί στή συνέχεια ὁ Ἰ. Χρυσόστομος, παρακαλεῖ καί συμβουλεύει: «Δι' ὃ, παρακαλῶ, ἐξ ὧν ἕτεροι τήν δίκην ἔδοσαν, ἡμεῖς σωφρονιζόμεθα» (ὅπ. παρ. 32). Δηλαδή, σᾶς παρακαλῶ νά συνετιζόμεθα ἀπ' ὅλα αὐτά, γιά τά ὁποῖα, ἄλλοι τιμωρήθηκαν.---

Ἔτσι ἐρμηνεύει τήν ἁμαρτία αὕτη ὁ ἱερός Πατήρ, ὁ «Οἰκουμενικός Διδάσκαλος» κατὰ τόν αὐτοκράτορα Θεοδόσιον Β' καί ὁ «τρισμακάριστος ἄνθρωπος» κατὰ τόν Μ. Φώτιον καί ἀσφαλῶς, «ὁ νοῶν νοεῖτω».